



Ускоро се навршава годину дана од смрти Ранка Панића. Он је умро 15. августа 2008, од последица полицијског премлаћивања током демонстрација 29. јула 2008. Такву оцену је, 7. новембра 2008, потврдио и портпарол Републичког јавног тужилаштва Томо Зорић [\[1\]](#). Он је рекао да се у истрази "дошло до сазнања да је смрт у узрочно-последичној вези са повредама задобијеним за време трајања митинга". Тада је и најавио "да ће даљим заједничким радом тужилаштва и МУП-а Србије бити утврђено ко је нанео повреде због којих је наступила смрт" и додао да ће "против одговорних бити предузете законске мере".

На годишњицу демонстрација, 29. јула 2009, Александар Вучић и делегација СНС упалили су свеће на месту где је био митинг, а Панић претучен. Тим поводом новинари су се код власти занимали за резултате истраге. "У Републичком тужилаштву ни у МУП-у", јавила је, међутим, агенција Бета, "данас нису могли да одговоре у којој фази је истрага поводом смрти Ранка Панића" [\[2\]](#).

Да неко из полиције мора бити одговоран за Панићеву смрт, то је сасвим јасно. Такође је јасно да се прикрива име полицајца који је ту смрт изазвао. Такве скупове високог ризика, какав је био митинг од 20. јула, полиција по правилу снима. Такође, скуп се десио у центру града, који је покривен камерама саобраћајне полиције. Било је много сведока догађаја, тако да би поштена истрага свакако могла да утврди име полицајца (или више њих). Ипак, то име ни до данас нисмо сазнали.

Но, да ли је само полицајац који је замахивао пендреком крив за смрт Панића? Пошто ни после годину дана не знамо кривца, очигледно је да он има неку врсту саучесника. Његови саучесници су сви одговорни из тужилаштва и полиције, који нису спровели поштenu истрагу. Не мисли се само на тужиоце и инспекторе, већ и на њихове надређене. Не може истрага о Панићевој смрти годину дана тапкати у месту, а да министар полиције са тим нема никакве везе.

Али, саучесници нису само међу полицијом и тужиоцима. Саучесника Панићевог убиства има и међу лекарима, који су збрињавали Панића након премлаћивања. По сведочењу Панићеве супруге, Мирјане Вујичић, он је оперисан у Ургентном центру и првих дана, после операције, добро се осећао. Међутим, после неколико дана, супруга га затиче везаног за кревет. Мирјани Вујичић не дају никакво објашњење за такав третман, само је питају "да ли њен муж пије" (?!). *"Следећег дана", стоји у службеној белешци МУП-а, "Мирјана је такође отишла да обиђе Ранка и затекла га у још горем стању, чврсто везаног за кревет, одакле је покушавао да се отргне, а по њеној изјави тада је имао високу температуру, јер је био сав у зноју, а почео је и да бунца. У понедељак Мирјана је опет отишла у УЦ и видела да Ранко више није у тој соби у којој је био... а када је изашла испред, срела је доктора Лаушевића, који је тада на њено питање где је Ранко, нељубазно изјавио да је престао да дише и да је сада на апаратима, да има проблема са плућима, а да је остало добро"* [\[3\]](#). Убрзо после тога, Мирјани су јавили да јој је муж умро.

Очигледно, и са лечењем Ранка Панића није све било како треба. Њему је од полицијских удараца пукло дебело црево. Али, он није морао да умре, само да је операција урађена како треба. Панић је, у социолошком смислу, припадао сиромашнијим слојевима српског друштва. Живео је у Младеновцу, од 1995, када је у акцији „Олуја“ са супругом и мајком протеран из родне Коренице. Његова породица, избегличка и сиромашна, свакако да није имала начина да "посебно заинтересује" здравствене раднике Ургентног центра за Ранка. То се види из третмана који је, приликом посета, имала његова супруга, односно из њених притужби на "нељубазност доктора Лаушевића". Зато је и умро од сепсе – почетком 21. века! Лоше обављена операција, лоша постоперативна нега и Панићеве шансе за преживљавање драстично су се смањиле. Тако, Панић није умро само због беспотребне бруталности неког полицајца. Он је умро и захваљујући немару или нестручности неког здравственог радника – лекара из УЦ.

Али, да ли се тиме исцрпљује листа "саучесника" у Панићевој смрти? Тешко. Поставља се питање шта су у ових годину дана радили новинари, односно јавност. Зашто наши велики медији – пре свега телевизије – нису притискали тужилаштво и полицију да се Панићев случај истера до краја? Али, сви се сећамо да велики медији то нису ни могли да раде, јер су од почетка и сами учествовали у заташкавању полицијске бруталности, односно Панићевог премлаћивања.

То се могло видети из начина на који су електронски медији – а нарочито они "еврореформски" – извештавали о полицијској интервенцији. Тако се, на једном од тзв. немонтираних снимака који се те ноћи вртео на ТВ Б92, могло видети како четворица полицајаца обарају једног од демонстраната на земљу и почињу да га туку. Али, чим се

то десило, камерман Б92 хитро је скренуо објектив камере на другу страну и почео да слика пролазнике и дим од сузавца! Наравно, да је тај оборени демонстрант био неки симпатизер ЛДП-а, а полиција под командом владе ДСС-СРС, камерман Б92 би свакако грозничаво наставио да снима бар још пола сата, трудећи се да му не промакне ни један детаљ, ни један ударац палицом, ни један болан израз лица жртве на земљи, после чега би тај снимак био хиљадама пута поновљен као доказ «ауторитарности режима». Овако је, за тог камермана, ветар који носи сузавац био далеко интересантнији приказ од полицијског премлаћивања.

Такође, приликом напада полиције на демонстранте, погођен је опозициони посланик Борислав Пелевић гуменим метком у нос, због чега је добио контузију мозга, прелом носа и јагодичних костију. Међутим, извештаји наших еврореформских ТВ, са конференције за штампу од 5. августа 2008, на којој се појавио повређени Пелевић, изгледали су тако да је камера готово све време приказивала или лик водитеља конференције, Александра Вучића, или цео сто за којим су седели учесници конференције. Пелевићево лице, изобличено од подлива, могло се видети у крупном плану само на трен. Да је такву "рукотворину", као што је промена личног описа опозиционом посланику, направила полиција рецимо у доба Милошевића, камера би свакако из свих углова, дуго, дуго, сликала модрице на посланиковом лицу. После тога би тај снимак обишао свет. А онда бисмо и неколико дана након тога имали прилике да гледамо опсежне репортаже о стању здравља "жртве бестијалне полицијске репресије".

Овако, Б92 у вестима, наредних дана, тај случај уопште више није ни помињао, а и кад се, доцније, враћао на њега, употребљавао је све разводњеније и неодређеније формулације. Тако је у Вестима ТВ Б92, за 16. септембар 2008, стајало: "Радикали су оптуживали полицију за брутално пребијање, па чак и употребу гумених метака. Тврдили су да је гуменим метком погођен и њихов функционер Божидар Пелевић" [\[4\]](#). Колико само лицемерне "неодређености" има у ове две реченице! "Радикали су оптуживали полицију чак и за употребу гумених метака" – као да сама полиција није признала употребу гумених метака и као да министар Дачић после тих нереда није донео решење којим се забрањује полицији да гуменим мецима разбија демонстрације! Такође, "тврдили су да је гуменим метком погођен и њихов функционер Божидар Пелевић" – као да изобличеног Пелевића нико није видео, као да је полиција икад демантовала да је Пелевић био жртва гуменог метка и као да је Пелевић такву врсту повреда добио кад се, ваљда, бежећи од сузавца, запleo и пао! (О елементарној непрофесионалности, да чак ни име повређеног посланика у овој вест није тачно наведено, не треба трошити ни речи).

Исто тако, у полицијској интервенцији повређени су и Милош Ђорелијевски, новинар агенције Бета, и Оскар Мартинез Форцада, шпански новинар. Иако су се претходно

легитимисали као новинари, полицајци су их више пута ударили пендреком по глави, лицу и телу, због чега су завршили у болници. Али, како су велики медији о овоме известили? За ТВ Б92, рецимо, премлађивање двојице новинара била је узгредна вест, вешто ушушкана у остале вести и брзо заборављена. Вешто ушушкана, јер се овај случај на Б92 увек спомињао само у једној јединој реченици, и само у оквиру општег прегледа онога што се дешавало 29. јула. Брзо заборављена, јер се о премлађивању двојице новинара говорило само у три вести – 29. и 30 јула, када су повређени новинари наведени поименице (при чему је презиме новинара Бете оба пута наведено погрешно) [5]

и 3. августа, када су они поменути само као "два новинара". Да је ситуација, којим случајем, била другачија, да је "националистичка" полиција Милошевића или Коштунице премлатила двојицу тих истих новинара, о жртвама би се свакако надугачко и нашироко говорило, оне би засигурно дале на десетине интервјуа Б92 и оне би, на крају, постале медијске звезде и симболи «страдања професије» од «полицијске цокуле».

Уосталом, о случају напада на сниматеља Б92, Бошка Бранковића, кога је, 24. јула, ударио присталица СРС Милан Саватовић, Б92 је објавила укупно 32 вести или прилога – десет пута више од премлађивања Ђорелијевског и Форцаде! Не само да се о томе опсежно извештавало, у засебним прилозима за вести, не само да је цео случај брижљиво праћен, од почетка па до краја (тј. од самог инцидента, до суђења починиоцима), већ је и доцније, када се говорило о митингу од 29. јула и његовим последицама, готово обавезно помињан и овај догађај. Рецимо, у прилогу за вести 3. августа, који је имао назив "Политичка воља и хапшење хулигана" [6], читав догађај 29. јула приказиван је само из оптике нереди који су направили поједини маскирани демонстранти. Постављено је питање зашто је ухапшено само деветоро демонстраната, а на то питање одговарали су двојица новинара–специјалиста за полицијска питања – Дејан Анастасијевић и Милош Васић. О проблему прекомерне полицијске интервенције наравно да није било ни говора. Штавише, чак и премлађивање Ђорелијевског и Форцаде, у овом прилогу, стављено је у контекст "дивљања хулигана".

Ево како су гласиле последње две реченице ове вести: "У сукобима хулигана са полицијом, током митинга који је у уторак организовала Српска радикална странка, уз подршку ДСС-а и Нове Србије, повређено је више од 80 људи, укључујући и два новинара. Током праћења протеста који су организовале СРС и ултрадесничарске организације такође су нападани новинари и фоторепортери, а [сниматељу Б92](#) Бошку Бранковићу сломљена је потколеница". Као што се види, у првој реченици, премлађивање Ђорелијевског и Форцаде представљено је као последица "сукоба хулигана са полицијом", а у другој реченици, читав догађај ставља се у контекст напада хулигана на новинара Б92 (који се, узгред, одиграо пет дана раније!). Тако, недовољно концентрисани гледалац (а таква је, да будемо искрени, већина) стиче утисак као да су исти хулигани, тј. симпатизери СРС, ДС, НС и "ултрадесничарских организација", који су 29. јула сломили потколеницу

[сниматељу Б92](#)

, тада премлатили Ђорелијевског и Форцаду. Заиста, школски пример медијске манипулације!

На крају, тих дана је у "еврореформским" медијима отворено право такмичење ко ће демонстранте од 29. јула назвати горим именима. Иван Торев се, рецимо, држао класичног репертоара, назвавши их «најекстремнијим клерофашистичким и националистичким хордама» [\[7\]](#). Милош Васић је показао креативност, описавши просечног припадника, како он каже, «клерофашистичког маргиналног шљама» као «набилдовани комад говедине са пивском флашом од две литре у руци»

[\[8\]](#)

. Најубојитији је, као и увек, био Теофил Панчић. Он их је назвао «двоножном стоком», «злим и дивљим, укољицама и мародерима, психопатама и разбојницима»

[\[9\]](#)

. Овако су чашћени не само они на које је полиција бацила сузавац, већ и целокупна публика присутна на митингу. Панчић ју је такође назвао «радикалско-народњачким башибозуком», а Иван Миленковић ју је додатно описао као «гомилицу несрећних и углавном пијаних белих мушкараца(...) лишених и оно мало свести којом, као, владају док су трезни»

[\[10\]](#)

. Уосталом, Ненад Прокић је све радикале, који су тих дана протестовали због хапшења Караџића, назвао «сељачким фашистичким олошем» који је у међувремену еволуирао у «малограђанске фашистичке пробисвете Србије»

[\[11\]](#)

.

И сада, да ли је требало очекивати да овакви наши медији покажу забринутост због полицијског премлаћивања демонстраната, које је резултовало смрћу Ранка Панића? Зашто би их се тичала смрт једног "комада говедине", "укољице и мародера", "психопате и разбојника", "фашистичког пробисвета", "маргиналног шљама"...? Зашто би такви медији притискали полицију и тужилаштво да открију Панићевог убицу? Зашто би после годину дана подсећали на овај случај и своју срамну улогу саучесника у извршењу зла – подстрекача који је на злодело хушкао, који је у њему саучествовао и који га је затим заташкавао... Зашто би?

Тако се показује да је листа саучесника Панићевог убиства поприлично дугачка. На тој листи су не само полицајци, већ и тужиоци, истражне судије, министри, лекари, медицинске сестре, новинари, камермани, уредници, колумнисти... Наравно, њихово саучесништво није кривичноправно, оно је првенствено морално. Њихова нога није била у оној полицијској чизми која је настављала да удара Панићев стомак све док му се није

распрсло дебело црево. Њихова рука није придржавала полицијски пендрек који је млатио Ђорелијевског и Форцаду. Њихов кажипрст није помогао да се повуче ороз на полицијском пиштољу из којег је гумени метак излетео право у Пелевићево лице... Али, они су окретали главу, када је њихова дужност била да гледају и сведоче, они су тапшали, када је њихова дужност била да негодују, они су прикривали, када је њихова дужност била да траже... Они су морални саучесници човека који је усмртио Панића, његови покровитељи, јатаци и подстрекачи. Што се поштених људи тиче, они заиста тешко да су бољи од тог полицајца-убице.

Сам Панић је свима нама слика шта се обичном, малом човеку може десити ако се нађе под точковима "машине". Јер, та машина је хајкала Караџића, док га није ухватила, а кад га се дочепала, сви који су се нешто бунили, сви који су пружали отпор, били су самлевени. За машину, ти људи који су се нашли погођени због испоруке Караџића, који су се побунили због нечега што су сматрали погрешним, нису били ништа друго до мрави, инсекти, гусенице... Машина је само убрзала рад зупчаника и жрвњева и – готово. Један инсект - "фашистички пробисвет" и "маргинални шљам" – згњечен је и нико више није постављао сувишна питања.

"Добро вече драги гледаоци, ово су вести Б92 за 30. јули 2009... У оквиру законских надлежности, Републичко тужилаштво предузеће све мере да се заштите учесници Поворке поноса, рекао је за Б92 портпарол Тужилаштва Томо Зорић... Марко Караџић, државни секретар у Министарству за људска права, осудио је појаву графита у Београду, који позивају на насилно спречавање Поворке поноса.... Геј лезбејски инфо центар захтева од ЈКП `Градска чистоћа` да uklони графите мржње, а од Фудбалског савеза Србије, и клубова чији су навијачи исписивали ове графите, пре свега Црвене звезде и Партизана, да се јавно ограде од случајева ширења мржње и да их јавно осуде... Данас је и више невладиних организација из сектора заштите људских права затражило од надлежних органа да хитно испитају све околности овог случаја у складу са законима, пронађу и казне починиоце... Међу потписницама овог писма су Комитет правника за људска права, Фонд за хуманитарно право, Београдски центар за људска права, Хелсиншки одбор за људска права у Србији, Жене у црном, Геј-стрејт алијанса и друге НВО" (Крај прилога)

[\[12\]](#)

У овом систему знају се приоритети. Смрт једног "инсекта" не може бити важнија од "злочиначких графита". Због тих "злочиначких графита", дакле, не због "инсекта", ми ћемо звати тужилаштво, за те "злочиначке графите" ми ћемо оштро питати Тому Зорића и он ће нам, за ово питање спреман као запета пушка, одмах одговорити. Због њих ће се, љутито и претеће, одмах огласити државни секретар Марко Караџић. Због њих ће се

Ко је убио Ранка Панића

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 06 август 2009 13:35

покренути цео људскоправашки НВО сектор, због њих ће се наћи времена да се саопштење наших НВО душебрижника чита одмах на почетку главних вести, детаљно, детаљније, најдетаљније... Док сви у овој земљи не схвате приоритете, док свима не буде потпуно јасно шта тачно треба радити и шта тачно треба мислити.

Али људска бића нису инсекти. *Ми* нисмо инсекти. Не можете нас газити и гњечити, а да то нико не примети. Ми смо људи и молимо вас да нас тако третирате. У супротном, неће проћи још много, а догађаји који ће уследити натераће вас да то разумете јасно, неупитно и за сва времена.

- [illegible]

Ко је убио Ранка Панића

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 06 август 2009 13:35

[7] <http://www.pescanik.net/content/view/1789/80/>

[8] <http://www.pescanik.net/content/view/1796/77/>

[9] <http://www.pescanik.net/content/view/1792/74/>

[10] <http://www.pescanik.net/content/view/1795/88/>

[11] <http://www.e-novine.com/index.php?news=15602>

[12] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2009&mm=07&dd=30&nav_category=11&nav_id=373980